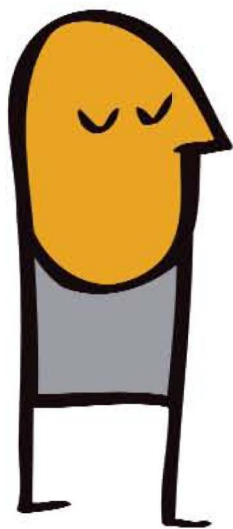

PER QUÈ LA LOMQE REGULA LES POLÍTIQUES LINGÜÍSTIQUES EN L'ENSENYAMENT?

Marc Candela

Membre del secretariat nacional d'STEPV

“Si les llengües pròpies han perdut terreny davant el castellà és perquè els parlants així ho han volgut, sense cap pressió”, afirmen; i a més, no suporten que aquestes recuperen la normalitat en els seus territoris.

En España no ha habido política lingüística, sino políticas lingüísticas. Y, excepto en tiempos de dictadura, quien las ha ejecutado no ha sido nunca el Estado”. Aquesta frase és una queixa que trobareu en el treball col·lectiu *¿Libertad o coacción? Políticas lingüísticas y nacionalismos en España*,

editat en 2007 per la Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales (FAES) del Partit Popular.

Així es comprén per què l'avantprojecte de llei per a la millora de la qualitat de l'educació (LOMQE) incorpora per primera vegada una regulació estatal de les polítiques lingüístiques a l'ensenyament que afecten clarament –i es contraposen en algun cas– la política lingüística executada pels governs autonòmics. Ja n'hi ha prou de la no intervenció de l'Estat en els afers lingüístics dels territoris, exclamen. Precisament, com “en tiempos de dictadura”.

I rematen: “El castellano ha ejercido, casi desde sus propios orígenes, la función de lengua franca entre los idiomas peninsulares. Por ello y no por otras razones (persecuciones seculares, decretos de Nueva Planta, dictaduras varias, etc.) es hoy la única lengua conocida y usada por todos los españoles”. I per això i no per altres raons no suporten que les llengües pròpies recuperen la normalitat en els seus territoris. Si les

llengües pròpies han perdut terreny davant el castellà és perquè els parlants així ho han volgut, “sense rebre cap pressió”, afirmen. I per això no cal que s'invertisca en polítiques de normalització lingüística ni en models lingüístics en l'ensenyament, segons insinuen. En tot cas, ho deixem “en taules”, un 50% en castellà, un 50% en la llengua pròpia, proposen.

I és precisament el que recull la LOMQE. Una proposta que està pensada fonamentalment per al cas del Principat de Catalunya. Ja ho diuen els mateixos autors del treball esmentat: “En lo tocante a usos y costumbres, Cataluña ha constituido siempre el principal referente de cuantas Comunidades han decidido emprender en España la larga marcha de la política lingüística”. I això ja els cansa. Catalunya, únic territori amb un model lingüístic d'immersió lingüística en català per a tot l'ensenyament ha passat de la ratlla, pensa la FAES. Per això els recursos al Tribunal Constitucional; per això aquesta proposta del 50% per a cada llengua en la LOMQE.

Aquest ha sigut un model assajat prèviament en algunes comunitats autònomes governades pel Partit Popular. El cas gallec va ser el primer amb la proposta d'un pla plurilingüe en què es

repartien proporcionalment les llengües en què s'havien d'impartir les matèries en l'ensenyament. El famós 33% per al castellà, el gallec i l'anglès.

Aquest model va estar a punt d'aplicar-se també al País Valencià en el darrer gest de l'inefable conseller Alejandro Font de Mora. Per sort la reacció de la comunitat educativa ho va aturar.

Una altra mesura per a desestabilitzar els avanços assolits fins ara és la pretesa llibertat dels pares i mares per a triar la llengua vehicular dels seus fills i filles en incorporar-se al sistema educatiu. D'aquesta manera es poden crear conflictes en la comunitat educativa dels centres allà on mai no n'hi ha hagut. A les Illes Balears, gràcies a la campanya de conscienciació d'STEI i a la campanya d'Enllaçats, el resultat d'aquestes enquestes va permetre tergiversar els plans del govern Bauzá. Al País Valencià encara es realitzaran aquestes “consultes” el curs que ve. Ja veurem què passa.

Al Principat, on el PP no governa, l'estratègia ha sigut una altra: mirar de tombar per via judicial la immersió lingüística, tot i que és un model perfectament assumit per la immensa majoria de les famílies, catalanoparlants o no.

La proposta lingüística de la LOMQE és una ingerència a l'autonomia dels territoris amb llengua pròpia, un atac als consensos assolits fins ara i un entrebanc per als processos de normalització lingüística en els nostres territoris. Per més que neguen els constans intents d'anorreament lingüístic al llarg de la història, els nostres pobles tenen la voluntat, i cada vegada es fa més evident, de mantindre, estendre i potenciar en l'àmbit educatiu i socialment les nostres llengües pròpies.